

Chương - 3

Hôm nay là ngày đám cưới. Thật cứ như cơn mơ!

Tôi đứng trong phòng giữa những người làm đầu và phụ trang điểm. Tôi không biết họ là ai và ở đâu đến. Thật lạ, chỉ trang điểm cho một cô dâu mà có đến ba, bốn người lo. Cô Thuý luôn đứng bên cạnh tôi và hầu như hướng dẫn cho một cô đang đánh phấn lên mặt tôi. Lạ thật, cô có vẻ rành nghệ thuật trang điểm lắm, từ đó giờ tôi có thấy cô ấy làm mặt cho ai đâu.

Lần đầu tiên đánh phấn và thoa son. Tôi nhột muốn chết được, và tự nhiên cười khúc khích vì nhột. Người phụ nữ cầm hộp phấn nhìn tôi vì ngạc nhiên:

- Từ đó giờ em chưa làm mặt lần nào sao, sao mặt em cứng đơ thế, thả lỏng ra xem nào?

Tôi mấp máy môi:

- Dạ thế này được chưa ạ?

Bà ta phì cười:

- Em đừng có căng môi như vậy, cứ để bình thường thôi

Tôi chưa kịp sửa lại tư thế thì Vương Quốc đẩy cửa bước vào. Anh đi về phía tôi:

- Xong chưa em?

Người phụ nữ nhìn anh, lắc đầu:

- Cố cứ bảo nhột và ngọ nguậy liên tục này giờ tôi không thoa son cho cô được

Vương Quốc cúi xuống tôi, mỉm cười:

- Sao vậy em, em không quen hả?

Tôi nói nhỏ rí:

- Dạ không, từ đó giờ em chưa làm như vậy lần nào

Mấy cô gái đứng xung quanh cười rộ lên. Tôi đỏ bừng mặt vì xấu hổ. Thật muốn khóc được. Tự nhiên bị bao nhiêu người quay quanh mình rồi còn cười. Tôi rung rung nước mắt:

- Đừng làm nữa được không anh. Em mới cố lắm

Vương Quốc vỗ nhẹ lên vai tôi, cúi xuống nói nhỏ như dỗ dành:

- Họ không có ý chọc ghẹo em đâu, tại họ thấy em dễ thương đó. Đừng sợ nữa nhé. Em cứ ngồi bình thường thôi, đừng trăn người lại như vậy, dễ mỏi lắm

Cô Thuý nãy giờ đang làm gì ở đằng kia, chợt đi lại đứng quan sát mặt tôi. Giọng cô vừa như đề nghị vừa có một chút uy quyền:

- Em tẩy bớt phấn hồng đi, phơn phớt thôi. Màu đậm quá làm khuôn mặt già đi đấy

Người phụ nữ lại dùng bông phấn xoa nhẹ mặt tôi, rồi nhìn cô Thuý:

- Thế này được chưa đi?

- Được rồi, đổi màu son khác đi, màu này đậm quá, em cứtrag điểm phớt thôi. Mặt con bé thơ ngây nếu làm đậm quá sẽ mất hay đi

Tôi cô nướng mắt nhìn về phía cô Thuý. Mỗi lúc môi thấy ngạc nhiên. Sao cô sành sỏi những chuyện này thế nhỉ?

Cuối cùng trang điểm cũng xong. Họ dẫn tôi về phía góc phòng, giúp tôi thay áo. Đến giờ tôi mới hiểu mặc áo cưới không đơn giản tí nào. Phải có một vòng tròn mới làm cho áo xoè ra. Vừa tóc, vừa mặt, vừa áo. Thật khổ sở quá

Người phụ nữ nhìn tôi, cười hài lòng:

- Em đẹp lắm, ít có cô bé nào đẹp một cách thơ ngây như em

Tôi cười rụt rè:

- Cám ơn cô

Bà ta dắt tôi đến đứng trước mặt Vương Quốc, nói một cách đùa vui:

- Giới thiệu với chú rể thành quả lao động của tôi đây. Thật là một cô dâu hoàn mỹ. Đẹp đến từng đường nét. Cậu thấy thế nào?

Vương Quốc nhìn tôi một thoáng, tôi đọc thấy trong mắt anh vẻ hài lòng. Anh kéo tôi về phía anh. Và nói với người phụ nữ một cách nhã nhặn:

- Cám ơn chị rất nhiều!

Anh choàng tay qua người tôi, diu đi ra ngoài. Cô Thuý chợt giữ tôi lại, và nói với Vương Quốc:

- Con xuống xe trước đi, Mỹ Thuyền sẽ xuống với cô sau

- Dạ

Vương Quốc đi rồi, cô Thuý dặn dò tỉ mỉ:

- Một lát nữa đến nhà hàng. Ở đó sẽ có đông khách lắm. Con đừng tỏ ra mình sợ mọi người nhé

- Dạ

- Cũng không được nhìn tới nhìn lui tò mò. Con sẽ đi với Vương Quốc đến từng bàn. Nhớ cười tươi lên, và tuyệt đối không nói gì nếu không có ai hỏi đến, con hiểu không?

- Dạ hiểu

Cô Thuý còn dặn một lô thứ nữa, nhưng tôi không nhớ hết. Đầu óc tôi rối ren cả lên vì phải tiếp thu quá nhiều chuyện. Mấy hôm nay không ngày nào cô không nhét vào đầu tôi vô số kiến thức. Bây giờ hồi hộp quá tôi cũng không biết mình phải làm gì

Khi xe dừng trước nhà hàng. Tôi sững sốt nhìn toà nhà đẹp lộng lẫy. Có cả thảm cỏ và những bồn hoa. Giống y những toà lâu đài mà tôi xem phim trên ti vi. Có điều cấu trúc của nó hiện đại hơn. Tôi đi bên cạnh Vương Quốc với cảm giác bồng bênh như đi lạc vào vùng cổ tích. Lãng mạn ngoài sự tưởng tượng của tôi

Rồi tôi chợt nhận ra người ta thật là đông. Họ đứng thành từng nhóm dọc theo các chậu kiểng và các dãy hành lang. Ôi những người phụ nữ ăn mặc lộng lẫy đến choáng ngợp. Từ đó giờ tôi chưa bao giờ thấy những phụ nữ mặc đồ đẹp như thế. Tôi như hoa mắt giữa rừng người đẹp ấy, và nhìn họ một cách say sưa

Tôi nhận ra rằng họ cũng đang nhìn tôi, với mỗi vẻ khác nhau, với mỗi ánh mắt khác nhau. Tự nhiên bị nhìn, tôi sợ run cả tay chân, và càng đi nép vào Vương Quốc hơn. Anh cúi xuống nói nhỏ:

- Em đừng sợ. Họ nhìn vì thấy em đẹp đấy. Tất cả các cô dâu đều được nhìn như vậy

Tôi ngược lên nhìn anh, tôi hỏi một cách hồi hộp:

- Thế họ có ghét em không anh?

- Không, họ thích em lắm. Em cứ nghĩ như vậy và tự tin lên

Câu nói của Vương Quốc làm tôi yên tâm. Nhưng vẫn không dám nhìn ai. Tôi hơi cúi đầu nhìn xuống cảm thấy tay chân mình lạnh ngắt

Khi lên đến cuối bậc thang. Tôi thấy một cô gái đứng tựa lưng vào lan can. Ai cũng đứng thành nhóm chỉ có mình cô ta lẻ loi như chờ ai đó. Cô ta đẹp kinh khủng. Và trang điểm lộng lẫy. Tóc cô ta vấn cao, có những lọn rũ xuống bên mặt chiếc trâm cài lấp lánh sang trọng. Cô ta mặc chiếc đầm nhung màu rượu đỏ, dài phủ tận gối. Tôi nhìn cô ta một cách náo nức. Lần đầu tiên tôi thấy có một cô gái đẹp như vậy. Lúc này người phụ nữ trang điểm cho tôi có bảo tôi là cô dâu xinh nhất trong đám cưới. Nhưng tôi thấy cô ta còn xinh hơn nhiều, nhìn thật là thích mắt

Cô ta nhìn tôi chằm chằm. Tôi cũng nhìn lại và cười làm quen. Nhưng khuôn mặt cô ta im lìm không tỏ vẻ gì là đáp lại thiện cảm của tôi. Rồi cô ta đứng thẳng người, nhìn xoáy vào mặt Vương Quốc làm tôi cũng ngược lên theo. Tôi thấy vẻ mặt Vương Quốc hơi xao động. Anh hướng mắt về phía cô ta rồi khẽ mím miệng nhìn chỗ khác

Tôi thì thầm:

- Anh có thấy chị ấy xinh không? Giống như công chúa vậy. Em thích nhìn chị ấy ghê

Vương Quốc không trả lời. Vẻ mặt thật nghiêm nghị. Tôi tiếp tục nói nhỏ:

- Chị ấy là ai vậy anh? Anh có biết không?

Vương Quốc trả lời một cách thờ ơ:

- Em đừng nên tò mò về khách như vậy. Đó là một người khách đến dự đám cưới thôi

- Nhưng dự đám cưới thì có nghĩa là bạn anh rồi. Làm sao anh không biết được

- Anh không biết - Vương Quốc vẫn nghiêm nghị nhìn phía trước

Tôi không để ý cử chỉ của anh. Vẫn cứ thấy tò mò về cô gái xinh tuyệt vời ấy. Tôi nói một cách náo nức:

- Mai một anh bảo chị ấy chơi với em được không anh? Em thích lắm. Em chưa thấy ai đẹp như vậy cả. Không biết là...

Vương Quốc cắt ngang:

- Đừng nói nữa Thuyên. Em nên chú ý phong cách của một cô dâu đi

Giọng anh đầy uy quyền và lạnh lùng. Lần đầu tiên anh có thái độ như vậy với tôi, tự nhiên tôi thấy hơi sợ anh. Và nói rụt rè:

- Em xin lỗi

Vương Quốc không trả lời, vẫn nhìn thẳng phía trước. Tôi cũng yên lặng không dám hỏi nữa. Và như cơn mơ. Tôi và anh đi qua các dãy bàn giữa những khách mời đứng chật cả lối đi chúng tôi đi lên những bậc thang đến sân khấu. Tôi hồi hộp đứng yên khi những ống kính chĩa về phía chúng tôi. Rồi có ai nói gì đó trong micrô và cuối cùng là những tiếng vỗ tay kèm theo những tiếng cười nói ồn ào. Nếu không phải là cô dâu, chắc tôi sẽ thích ghê lắm

Tôi đi theo Vương Quốc đến từng bàn. Nghe chúc mừng và chụp hình. Đang đi, chợt một cô ngồi trong bàn phía bên cạnh kéo Vương Quốc:

- Anh Quốc định lơ bàn này hả. Chơi như vậy là không được nghe. Giới thiệu cô dâu với bọn em đi chứ

Mấy người khác cùng bàn cũng hoạ theo:

- Đáng lẽ anh phải đến bàn này trước mới đúng đây

- Làm lơ sao đành hả anh Quốc

Tôi ngược nhìn Vương Quốc dò hỏi. Anh có vẻ miễn cưỡng đi về phía bàn vừa yêu cầu. Anh buông tôi ra chứ không dìu như nãy giờ. Tôi cũng tự đi theo sau anh. Vương Quốc đứng cạnh bàn, cười rất lịch sự:

- Cảm ơn các bạn đã đến chúc mừng tôi. Mời chúng ta nâng ly
- Xin mời
- Nâng ly đi chứ Thanh Thanh

Một cô gái huých tay cô bạn bên cạnh. Tôi nhìn theo và chợt nhận ra đó là cô gái tôi gặp lúc nãy ở cầu thang. Tôi vui thích nhìn và cười với cô ta. Nhưng cô ta như không thấy mà chỉ cười nhếch môi rồi giơ ly lên. Mọi người chạm ly rồi uống một hơi. Chỉ có Thanh Thanh là nhấp môi

Bất chợt chị ấy hất mặt lên, môi mím chặt như khiêu khích. Chị ấy nguẩy đầu đứng lên, nhìn thật sâu vào mắt Vương Quốc:

- Tôi biết chắc là anh rất hạnh phúc, chúc mừng! Xin mời!

Vương Quốc thoáng cúi đầu. Rồi anh ngẩng lên, giọng nói có gì đó như xao xuyên:

- Cảm ơn Thanh Thanh

Cả hai chạm ly nhau. Lần này Thanh Thanh uống rất lâu. Rồi đặt ly xuống bàn, cười một cách quá mức vui vẻ:

- Chúng ta chụp hình đi nào. Tôi muốn một kiểu hình thật ấn tượng. Để chú rể phải nhớ đời. Mọi người thấy thế nào?

Mọi người còn đang ngơ ngác thì Thanh Thanh đã đứng dậy, đến đứng bên cạnh Vương Quốc:

- Chụp thế này nhé anh

Vương Quốc có vẻ bất ngờ, nhưng cũng gượng cười. Tôi còn chưa kịp đứng ngay ngắn thì ống kính đã loé sáng. Thanh Thanh trở lại bàn ngồi. Tự nhiên mọi người im lặng. Người này nhìn người kia, cười một cách ý nghĩa. Có người nhìn tôi như quan sát phản ứng của tôi. Lạ thật, họ làm sao thế nhỉ?

Mấy người ở bàn này có thái độ kỳ kỳ sao ấy. Không giống các bàn khác

Chợt có một cô gái lên tiếng:

- Con Thanh chơi một cú tuyệt chiêu thật. Sao mà nghĩ ra cú hay vậy Thanh
- Con này ác thật

Tôi còn đang ngơ ngác thì Vương Quốc đã nhã nhặn chào mọi người rồi quay đi. Tôi cũng vội đi theo anh. Trong lòng không thể nào không thắc mắc cử chỉ của anh. Nhưng hỏi thì tôi không dám. Vương Quốc chả bảo tôi phải giữ phong cách của cô dâu là gì

Tôi còn đi theo anh đến các bàn khác nữa. Rất nhiều bàn đến nỗi cuối cùng tôi mệt rã rời. Tôi đi bên Vương Quốc một cách máy móc, đầu óc lảo đảo không còn nhận thức được xung quanh. Tôi đưa mắt tìm cô Thuý cầu cứu. Nhưng cô ấy đâu mất giữa những khách khứa đông nghịt. Tôi đành lê bước theo Vương

Quốc, đôi giày cao gót làm chân tôi mỏi nhừ. Cả người choáng váng. Tôi cố định thân lại để đi theo anh

Vương Quốc đưa tôi đến một bàn khuất ở góc phòng gần sân khấu, cả bàn chỉ có vài người. Một phụ nữ khá lớn tuổi và hai cô gái, với vài người đàn ông khác. Vương Quốc nói với người phụ nữ:

- Em xin lỗi, đáng lẽ em phải đưa Mỹ Thuyền đến chào cô trước. Nhưng vì...

Cô gái ngồi bên cạnh người phụ nữ cười liến láo, ngắt lời anh:

- Biết rồi, chú rể thì phải bận tiếp khách chứ sao. Anh khỏi lo đi, mẹ em không bắt lỗi đâu

Vương Quốc chia ly về phía cô gái:

- Cảm ơn em Mỹ Hà nghe, em lúc nào cũng dễ chịu với anh

Cô gái tên Mỹ Hà chạm ly với Vương Quốc, rồi nhìn tôi cười:

- Cô dâu dễ thương ghê

Cô quay qua cô gái kế bên:

- Đẹp quá há chị Hân

Tôi chóng mặt vô cùng, nhưng cũng ráng cười:

- Cảm ơn mấy chị khen em

Mỹ Hân kéo tay tôi lại gần:

- Có gì đâu. Mai một tội mình cũng như người trong nhà thôi. Anh Quốc thân với gia đình chị lắm. Trong số các học trò, ba chị thương anh Quốc nhất đó

- Dạ!

Tôi nghe một cách lơ mơ. Rồi tôi thấy cô Mỹ Hà đi đâu đó. Lát sau lại kéo một người thanh niên đến. Mỹ Hà nói một cách vui vẻ:

- Nào mình chụp chung trong gia đình một tấm đi. Cô dâu đứng cạnh chị này

Chị ấy kéo tôi đứng phía sau người phụ nữ. Mọi người đều nhìn về phía máy. Tôi cũng cố nhìn về hướng đó. Nhưng không thấy được gì. Mắt tôi hoa lên, quay cuồng. Tôi cố quay lại nhìn Vương Quốc. Nhưng trước mắt chỉ là những vòng tròn xoay tít. Tôi ngã xuống ngất đi

Hình như Vương Quốc cúi xuống đỡ tôi. Tiếng anh kêu lên thảng thốt:

- Mỹ Thuyền em làm sao vậy?

- Có lẽ cô dâu mệt đấy. Đưa vào phòng nghỉ đi

Tiếng lao xao mỗi lúc mỗi xa dần. Tôi mê man trong vùng hoàn toàn vô thức

Khi tỉnh dậy, tôi thấy mình nằm trong phòng nhỏ. Bên cạnh là Mỹ Hà và Mỹ Hân. Thấy tôi mở mắt, Mỹ Hà kêu lên:

- Tỉnh rồi nè chị Hân

Chị Mỹ Hân đến ngồi xuống cạnh tôi:

- Em có sao không vậy bé? Còn mệt không?

Tôi đã bắt đầu thấy dễ chịu hơn lúc nãy rất nhiều. Thấy chị Hân nhìn nhìn mặt mình, tôi hơi ngượng:

- Dạ em hết mệt rồi, lúc nãy em chóng mặt quá nhưng không dám nói. Em định ráng đến lúc về. Nhưng không ráng nổi

Chị Mỹ Hân mỉm cười:

- Mệt thì phải nói, sao lại không dám. Đừng có hiền quá dễ bị người ta ăn hiếp nghe bé

- Dạ!

Tiếng dạ ngoan ngoãn của tôi làm chị Hân có vẻ thích tôi hơn. Chị ấy nhìn tôi mãi, rồi buông một câu nhận xét:

- Mỹ Thuyền có nhiều nét giống Mỹ Hà ghê. Nói chị em là người ta tin liền

Chị Mỹ Hà cũng kêu lên, có vẻ thú vị:

- Em cũng thấy như vậy đó. Lúc mới nhìn em thấy sao giống ghê - Chị ấy ngừng một lát, rồi nói thêm - Nhưng em không đẹp bằng Mỹ Thuyền

Rồi hai người nhìn tôi mà cười, và lại tiếp tục ngắm nghía. Tôi hơi mắc cỡ, vội ngồi lên:

- Mình ra ngoài kia hả chị. Em ở trong này lâu quá có sao không?

Chị Hân phì cười:

- Đâu có sao. Đừng sợ như vậy cô bé. Mình là cô dâu, nhưng không bắt buộc phải có mặt suốt từ đầu đến cuối, nói chung mình muốn làm gì thì làm

Tôi mở lớn mắt "Muốn làm gì thì làm?". vậy mà lúc nãy Vương Quốc bảo tôi phải giữ đúng phong cách một cô dâu. Lần đầu tiên tôi cảm thấy Vương Quốc có một cái gì đó không đơn giản như trước đây tôi vẫn nghĩ. Tự nhiên tôi thấy buồn buồn

Một lát Vương Quốc bước vào phòng. Tôi nhìn anh một cách e dè. Anh đi về phía tôi hỏi dụi dụi:

- Em khoẻ chưa? Lúc nãy em làm sao vậy?

Tôi rụt rè:

- Em không làm sao hết, khoẻ rồi

Vương Quốc vẫn nhìn tôi:

- Nếu em không khoẻ thì cứ ở đây nghỉ, anh chỉ lên xem em có sao không thôi. Bao giờ về anh sẽ gọi

Tôi vội lắc đầu:

- Thôi, em xuống dưới với anh

Chị Hân kéo tay Mỹ Hà, và quay qua Vương Quốc:

- Tụi em xuống trước nha

Chị Mỹ Hà che miệng cười:

- Nhớ săn sóc cô dâu nghe chú rể. Không được thấy người ta hiền rồi ăn hiệp đó

Cả hai cười rúc rích rồi bỏ đi. Còn lại hai người trong phòng, Vương Quốc nhìn tôi một cách đặc biệt:

- Nãy giờ em có nói chuyện với hai cô ấy không Thuyền?

- Dạ có

- Em có thích họ không?

- Dạ thích

Nhớ lại câu nói Chị Hân, tôi nói như không:

- Anh biết không, chị Hân bảo em với chị Hà có nét giống nhau, bảo là chị em người ta tin liền. Thế anh thấy em với chị ấy có giống không?

Vương Quốc nhìn tôi chăm chú, rồi thở nhẹ:

- Anh không để ý lắm. Nhưng hai cô đó rất dễ thương, em nên xem họ như người thân. Và tuyệt đối đừng quan hệ với ai khác nhé Thuyền

Tôi ngỡ ngác:

- Sao vậy anh. Vậy là em không được có bạn nhiều hả?

Vẻ mặt anh có vẻ dăm chiêu:

- Mai một vào đại học em sẽ có bạn mới. Còn môi trường của anh không hợp với em đâu. Em chỉ cần biết vậy thôi

Anh khoát tay:

- Đừng nói chuyện này nữa, mình xuống dưới đi em

Chúng tôi rời phòng đi xuống cầu thang. Đèn đã bật sáng khắp nơi. Khách khứa bắt đầu ra về. Tôi và Vương Quốc đứng ở cửa tiễn khách, tôi thấy Thanh Thanh đi ra một mình. Dáng điệu thật là buồn lặng. Hình như chị ấy không muốn chào chúng tôi

Vô tình tôi ngược nhìn Vương Quốc. Ánh mắt anh hướng về Thanh Thanh, khuôn mặt rất buồn. Nhưng sau đó anh như nhớ lại vai trò của mình, và quay lại mỉm cười với những khách vừa đi qua. Tôi cứ nhìn mãi vẻ thay đổi nhanh chóng của anh. Lạ thật, buồn xa xăm đó lại lập tức vui ngay. Vương Quốc thật là khó hiểu

Hình như người lớn bao giờ cũng có hai mặt, trong lòng nghĩ một chuyện khác, ngoài mặt lại có một cử chỉ khác, phức tạp quá!

Buổi tối chỉ còn mình chúng tôi trong phòng, Vương Quốc trở nên ít nói. Anh bật tivi cho tôi xem rồi cứ ngồi yên, như chìm đắm trong suy nghĩ riêng tư. Anh trở nên xa lạ với tôi hơn cả lần đầu chúng tôi gặp nhau. Tôi cũng ngồi chống cằm nhìn lên màn hình, thỉnh thoảng lén nhìn Vương Quốc, khó hiểu vô cùng

Vậy mà cô Thuý bảo đêm tân hôn là thiêng liêng. Rồi còn dặn tôi đủ thứ. Cô ấy nói ra những điều mà tôi sợ khiếp lên. Và đã cố tập để quen dần. Nhưng bây giờ, những gì diễn ra trong tối nay hoàn toàn không giống điều cô Thuý nói. Vương Quốc chẳng làm gì tôi cả. Tôi không biết mình đang là khách hay chủ nhà. Thật là hoang mang làm sao

Vương Quốc chợt đứng dậy đến ngồi bên tôi. Nghiêng đầu qua nhìn mặt tôi:

- Sao em buồn vậy, nhớ nhà lắm hả?

Tôi lắc đầu:

- Không có

- Vậy thì sao em buồn? Anh có làm gì không vừa ý em không?

- Không có

Vương Quốc nhìn tôi khá lâu. Anh cúi xuống gần mặt tôi. Tim tôi như lão đảo vì sự gần gũi ấy. Tôi tưởng tượng một cái hôn. Sự rung động làm tôi không hề thấy sợ. Tự nhiên tôi khép mắt lại, run rẩy vì hồi hộp

Thế nhưng điều tôi tưởng tượng lại không xảy ra. Vương Quốc quay mặt đi. Giọng trầm tĩnh:

- Em mệt chưa? Đi ngủ đi em. Ở quê chắc không quen thức khuya phải không?

- Đâu có, bình thường em hay thức học bài lắm

- Vậy hả? Vậy bây giờ em có nhớ cô Thuý không?

Tôi gật đầu không trả lời. Vương Quốc vỗ nhẹ bàn tay tôi:

- Khi nào rảnh anh sẽ đưa em về thăm nhà, đừng buồn nữa nghe

- Dạ!

Vương Quốc quay mặt đi, anh nói mà không nhìn tôi:

- Em đi ngủ đi, anh mệt lắm

Anh đến ngồi cạnh cửa sổ, im lìm nhìn ra ngoài. Vẫn là vẻ tư lự như lúc nãy. Tôi đứng yên một lát rồi vào góc phòng thay đồ. Bụng vừa lo vừa hồi hộp. Nếu tất cả những gì cô Thuý nói là có thật thì tôi sẽ dần thân vào những chuyện lạ lùng để rồi sau đó mình trở thành người đàn bà, sẽ thay đổi tất cả. Điều đó làm

tôi sợ, nhưng không hề chối từ. Vì tôi yêu Vương Quốc bằng tất cả sự lãng mạn của mỗi tình đầu

Tôi rụt rè đến đứng ở đầu giường, Vương Quốc nhìn tôi một thoáng, như khó nghĩ. Tôi thấy anh nhìn đăm đăm ngoài trời. Tôi còn chưa biết làm gì thì có tiếng chuông reo. Vương Quốc đứng dậy nghe điện thoại. Tôi tò mò nhìn anh nghe. Anh nói chuyện rất nhỏ. Rõ ràng là anh không muốn tôi nghe

Tôi nghĩ bốn phận của mình là phải lịch sự ra ngoài. Tôi mở cửa bước ra hành lang. Cũng không biết sẽ đứng tới chừng nào

Lát sau Vương Quốc đi ra. Anh ăn mặc rất lịch sự. Tôi giương mắt nhìn anh. Vương Quốc đến gần tôi, giọng nói hơi không bình thường

- Xin lỗi em. Bây giờ anh phải đi công chuyện, em cứ ngủ trước đi

Tôi buột miệng:

- Khuya rồi mà anh cũng có công chuyện nữa à? Bộ ở đây làm việc cả ban đêm nữa hả?

Vương Quốc im lặng nhìn tôi. Hình như cái nhìn trong sáng của tôi làm anh xốn xang. Nhưng anh hơi mím môi:

- Buổi tối đầu tiên thế này mà phải để em ở nhà một mình, anh thật là bậy. Nhưng anh không làm khác được, tha lỗi cho anh nghe Thuyền

Tôi ngỡ ngàng nhìn anh và gật đầu:

- Anh đi có lâu không?

- Anh chưa biết. Đừng chờ anh nghe. Em cứ ngủ trước đi

Thế là anh bỏ đi. Bỏ tôi một mình trong ngôi nhà lạ mà tôi chưa kịp làm quen, trong đêm đầu tiên có chồng. Tôi vừa buồn vừa sợ. Không dám đứng ngoài hành lang nữa, tôi chạy ào vào phòng đóng cửa lại

Tôi ngồi thu mình ở góc giường chờ Vương Quốc về. Chờ mãi, không biết đến bao lâu vẫn không nghe tiếng chân anh. Tưởng tượng đêm nay Vương Quốc không về, bỏ mặc tôi một mình trong đêm tôi sợ muốn khóc

Rồi tiếng chuông lúc nãy lại reo. Tôi ngồi nhìn. Từ đó giờ tôi chưa nghe điện thoại nên không biết sử dụng làm sao. Tôi chờ cho nó tự động tắt. Nhưng tiếng chuông cứ reo mãi đến nóng ruột. Cuối cùng tôi bước xuống giường, đến nhắc ống lên giống như Vương Quốc đã làm lúc nãy. Tôi nghe trong máy có tiếng của một cô gái:

- Xin lỗi, chị là Mỹ Thuyền phải không?

- Dạ, sao chị biết ạ?

Có tiếng cười khanh khách, rồi giọng cô ta có vẻ chế nhạo:

- Anh Quốc không có ở nhà thì người nghe máy phải là chị thôi

Tôi kinh ngạc đến tròn mắt:

- Ủa, sao chị biết ảnh không có ở nhà?

Bên kia không trả lời, mà hỏi lại tôi:

- Mỹ Thuyền chị bao nhiêu tuổi vậy?

- Dạ, mười tám

-Ồ còn nhỏ vậy sao, thảo nào khờ quá

Tôi im lặng không biết nói sao. Chị ta chợt đổi giọng:

- Cô bé này, thế em không biết chồng em đi đâu sao?

- Dạ biết, ảnh đi công chuyện rồi

- Công chuyện gì thế?

- Dạ, em không biết, anh chỉ nói vậy thôi

Chị ta cười giòn tan:

- Ảnh đang ở Hồng Lâu Mộng đấy. Đến đây gọi chồng về đi cô bé ạ, đừng có khờ như thế

Tôi ngơ ngác đứng im. Tôi biết đó là truyện của Trung Quốc và được quay thành phim. Nhưng ở đây mà cũng có Hồng Lâu Mộng thì tôi không hiểu được. Tôi hỏi thật thà:

- Chỗ đó là gì hả chị, em không biết

- Cô ta lại cười giòn tan rồi mới trả lời - Đó là một quán cà phê mà giới ca sĩ hay lui tới để họp mặt đấy mà. Bọn chị gọi như thế vì ở đây toàn người đẹp, và ở đây có những cuộc vui. Mà thôi cứ đến rồi sẽ biết cô bé ạ

- Nhưng em không biết đường đi

Lại cười, có gì mà chị ta vui vẻ thế nhỉ, cười chán chê, chị ta lại lên tiếng:

- Không biết thì hỏi đường mà đến, địa chỉ ở miệng mình chứ đâu. Đến ngay đi em

Tôi lắc đầu:

- Thôi em không dám đến đâu, em không có quen với ai ở đó cả

- Có chồng em đấy chứ ai, quen rồi sao

- Nhưng ảnh đâu có bảo em đến

- Ở đời nào mà ảnh dám cho em tới đây. Chính vì vậy mà em cần tới để biết mọi chuyện chứ

Tôi tò mò:

- Chuyện gì hả chị?

Lại cười khanh khách, rồi vừa nói vừa cười:

- Chuyện chồng em với Thanh Thanh đang sứt mẻ đau khổ chứ chuyện gì. Chồng em đang dỡ nó ngoài kia. Đến ngay đi cung

Tôi đứng sững người, rụng rời. Tiếng chị ta vẫn léo nhéo trong máy:

- Tại thấy em có vẻ thơ ngây nên chị tội nghiệp mà cho hay thôi. Còn đến hay không là tùy em, khờ quá coi chừng mất chồng đấy cung

Tôi nghe một tiếng cụp, chị ta không nói gì nữa. Chờ mãi không nghe tiếng chị ta. Tôi bỏ máy xuống. Rồi ngồi khuyu xuống gạch

Tôi có cảm tưởng mình bị rơi vào một thế giới của những điều lừa dối kinh khủng. Tất cả ý nghĩ của tôi về Vương Quốc trước đây bị đảo lộn hoàn toàn. Trước đây tôi tưởng tượng anh là một hoàng tử lãng mạn đến với tôi vì tình yêu, tôi hoàn toàn không nghĩ đến lý do anh đến với tôi. Tôi bị sự mơ mộng che lấp tất cả thực tế. Đến bây giờ phát hiện ra sự thật, tôi chơi với như vừa rơi vụt từ trên cao xuống. Ôi, tôi biết làm gì bây giờ? Tại sao Vương Quốc lại không yêu tôi, tôi có lỗi gì để bị lừa dối như vậy chứ

Càng nghĩ càng thấy buồn khổ vô cùng. Chỉ chuyện anh ấy không yêu tôi cũng đủ đau khổ rồi, đằng này anh ấy lại yêu người khác. Tôi vụt hiểu cử chỉ khác thường của cô ta trong bữa tiệc cưới. Hiểu cả ánh mắt đau buồn của Vương Quốc khi nhìn cô ta đi lẻ loi ra về. Sao mà tôi bất hạnh đến vậy

Tôi ôm chiếc gối, úp mặt xuống khóc như mưa. Nỗi huyệt hẫng sợ hãi như bóp nghẹt tim tôi. Tôi run sợ vì mình rơi vào một thế giới không hề có ai thương yêu mình. Chẳng những vậy mà còn bị cười cợt chế nhạo. Tôi có cảm tưởng bạn bè của Thanh Thanh bênh vực chị ta và hiếp đáp tôi. Và từ đây về sau chỉ có mình tôi chống đỡ. Vương Quốc yêu Thanh Thanh thì anh ấy sẽ chẳng thèm bảo vệ tôi đâu. Sao bỗng nhiên đời tôi lại ra nông nổi này. Thật là khủng khiếp quá. Thôi thì trở về với cô Thuý và cuộc đời nhỏ nhoi của mình để đỡ buồn tủi

Mãi khóc, tôi không hay có tiếng chân lên phòng. Vương Quốc mở hé cửa như xem tôi ngủ chưa. Thấy tôi còn thức, anh bước hẳn vào phòng. Anh hỏi với vẻ ngạc nhiên:

- Sao khóc vậy Thuý, ở nhà một mình em buồn phải không?

Tôi lắc đầu và chúi mặt xuống gối. Vương Quốc ngồi xuống bên cạnh:

- Em sợ ma hả? Hay là nhớ cô Thuý

- Không

- Vậy em giận anh phải không?

- Không

Vương Quốc ngồi im. Tôi cũng tiếp tục chảy nước mắt với mình. Khá lâu tôi nghe giọng anh dịu dàng:

- Có chuyện gì vậy, nói với anh đi

Tôi ngược mặt lên, lau nước mắt. Bây giờ tôi mới nghĩ ra cách hay nhất là phải hỏi mọi chuyện. Tôi hít mũi, cố nín khóc:

- Lúc này đến Hồng Lâu Mộng với chị Thanh Thanh phải không?

Tôi nhìn Vương Quốc chăm chăm. Như thể câu trả lời của anh sẽ quyết định số phận của tôi. Vương Quốc sẽ sưng sốt, kinh ngạc. Anh chàng ngược lên, nhìn lại tôi:

- Sao em biết chuyện đó, ai đó nói với em?

Tôi lại chảy nước mắt:

- Em không biết người đó là ai, chị ấy gọi điện nói với em, nói sau khi anh đi

- Cô ta nói gì?

- Chị ấy bảo anh yêu Thanh Thanh, và hai người đang kể lể tâm sự buồn đau của mình. Chị ấy còn bảo em đến đó

Vương Quốc quắc mắt nhìn tôi, như thể tôi mới là người nhiều chuyện, cứ không phải cô gái gọi điện kia. Tôi sợ hãi ngồi nép vào tường. Thấy cử chỉ của tôi, anh dịu lại:

- Rồi sao nữa, em có đến không?

Tôi lắc đầu, cố nín khóc:

- Em không có đến, vì không biết đường và vì sợ bị anh mắng. Chị ấy bảo em là ngu, coi chừng mất chồng

Vương Quốc nghiêm nghị:

- Em có tin điều đó không?

Sao anh lại hỏi như vậy. Người ta đã nói thì phải tin chứ. Tôi gật đầu:

- Em tin

Anh hỏi gặng:

- Và em có hiểu tại sao họ nói với em không?

- Em không hiểu, nhưng người ta nói thì em tin

Thấy Vương Quốc ngồi im, tôi gục đầu xuống gối, tôi nói mà không nhìn anh:

- Sao anh đối xử với em như vậy. Từ đó giờ em có làm gì cho anh ghét đâu. Anh yêu người khác mà sao cưới em. Em khổ sở quá

Vương Quốc ngồi gục đầu trong tay, tôi thấy anh, thở dài. Cả hai chúng tôi im lặng thật lâu. Tôi khóc sục sịt đầy buồn tủi. Một lát sau anh lên tiếng:

- Đừng khóc nữa Thuyền, sự việc đã thế này thì anh không giấu em nữa, anh muốn em bình tĩnh đối diện với sự thật mà chắc chắn em không muốn

Tôi đoán Vương Quốc muốn nói gì rồi. Không kèm được tôi khóc rùng. Còn anh thì vẫn cứ nói:

- Anh yêu Thanh Thanh từ trước khi biết em. Đó là tình yêu đầu tiên trong đời, và anh đã nghĩ đến việc cưới cô ấy. Nhưng sau đó thì thầy Hoan nhờ anh bảo hộ cho em. Anh không biết nói sao về sự dằn xé của mình, và cuối cùng anh đã làm như em thấy

Tôi hít mũi:

- Thế bây giờ anh có yêu em không?

Vương Quốc lắc đầu như khó nói:

- Anh không muốn làm em buồn. Nhưng cũng không thể dối lòng, anh chỉ xem em như cô em gái thôi Thuyền à. Tất cả tình yêu mãnh liệt nhất anh đã cho Thanh Thanh rồi. Mà tình cảm thì không thể san sẻ. Đừng buồn anh

Tôi ngồi lặng người. Đau nhói cả tim. Tôi không biết nói làm sao về sự khổ não của mình, chỉ biết khóc. Nếu cô Thuý biết bây giờ tôi rơi vào cảnh bẽ bàng thế này, cô Thuý sẽ buồn đến đâu

Giọng Vương Quốc có vẻ như tội nghiệp tôi:

- Vì em đã lỡ biết rồi nên anh không giấu chứ thực ra anh không muốn em buồn Thuyền à. Em thơ ngây như vậy, bắt em phải chịu thế này là quá sức phải không? Hãy thông cảm cho anh

Tôi không nói được, chỉ tiếp tục khóc. Vương Quốc vẫn nói như an ủi:

- Anh hứa sẽ thương em như em gái, cho em cuộc sống đầy đủ và lo cho tương lai đến lúc em có thể vững vàng. Sau đó tự em quyết định mối quan hệ của chúng mình

Tôi lau nước mắt, buồn rầu:

- Em sẽ về nhà cô Thuý. Ở đây em thấy mình là người thừa mà thôi. Nói tới tương lai làm gì, em không hiểu được đâu

Vương Quốc gơ tay như ngăn cản:

- Đừng bi đát như vậy em. Cô Thuý muốn ở đây, trở về nhà em không sợ làm cô Thuý buồn sao!

Thấy tôi không trả lời, Vương Quốc nắm tay tôi lắc nhẹ. Tôi vội rút tay về. Anh khẽ lắc đầu thở dài:

- Anh biết em đang đau khổ lắm. Nhưng thực ra mọi chuyện không ghê gớm đâu, em tưởng anh sẽ hắt hủi em vì yêu Thanh Thanh phải không? Hoàn toàn không phải như vậy đâu, mà ngược lại nữa kia, em có tin anh không?

Tôi vẫn không nói nổi. Tôi đâu có cần lòng tốt bố thí của anh, điều mà tôi mơ mộng ở anh là tình yêu. Không có tình cảm thì tôi sống với anh để làm gì

Vương Quốc chột quỳ một chân trước mặt tôi, lau mắt cho tôi:

- Em còn trẻ lắm, không hiểu tình yêu là gì đâu bé ạ. Em tưởng yêu anh. Nhưng thật ra chỉ là tình cảm lãng cảm mà em tưởng tượng ra. Đến khi biết không phải thì em hụt hẫng. Sau này lớn lên em sẽ thấy đó không phải là tình yêu, ở tuổi em chưa biết yêu đâu

Tôi ngược lên nhìn Vương Quốc. Cách nói của anh làm tôi đau lòng vô cùng. Anh chẳng hiểu gì về tâm hồn tôi, sự khao khát của tôi. Trong lòng anh chỉ có Thanh Thanh. Vì vậy tôi có thật lòng, mình anh cũng chẳng tâm trí đâu mà để ý. Tôi thất vọng lắm rồi

Một lát sau Vương Quốc ra khỏi phòng. Suốt đêm tôi thức trắng, ngay trên chiếc giường tân hôn của mình. Tôi không khóc nữa, mà suy nghĩ về chuyện đi lấy chồng của mình. Bây giờ mới thấy mình ngu dại ghê gớm. Khi gặp Vương Quốc, tôi bị ánh hào quang của anh thu hút và tự vẽ vời một mối tình cực kỳ thơ mộng. Tôi không hề biết anh không mấy may yêu tôi, mà cứ gán những cử chỉ galăng những lời nói ngọt ngào là tình yêu. Bây giờ rơi vào bẽ bàng như vậy, lỗi là tại tôi tất cả

Nhớ lại những ngày tháng đã qua mà thấy thêm cay đắng. Cả thời hoa mộng của tôi diễn ra trong dối trá ngọt ngào. Mơ mộng cho lắm rồi lấy chồng như được ban bố. Càng nghĩ càng thấy buồn thấm thía